ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **G. K.,** zast. JUDr. Milanem Poláčkem, advokátem v Brně, Starobrněnská 13 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7 o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2005 č.j. 55 Az 248/2004 - 28

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Milana Poláčka **se určuje** částkou 3225 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedené usnesení, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 10. 2004, č. j. OAM-447/LE-01-ZA07-2004 (kterým bylo rozhodnuto o neudělení azylu žalobci a o tom, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle ustanovení § 91 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu). Žaloba byla odmítnuta proto, že žalobce poté, kdy byl vyzván usnesením ze dne 7. 12. 2004 k doplnění žaloby a poučen o následcích nedoplnění žaloby, na tuto výzvu nereagoval. Podaná žaloba dle názoru krajského soudu postrádala základní náležitosti, neboť se žalobce omezil pouze na ohlášení nesouhlasu s žalobou napadeným rozhodnutím.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění namítal, že o jeho žalobě mohl soud jednat a ve věci meritorně rozhodnout, neboť z podání je zřejmé, kterému soudu je určeno,

kdo jej činí, čeho se domáhá a je podepsáno i datováno. Obsahuje rovněž vylíčení důvodů, pro které stěžovatel s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. Výzva soudu však byla zaslána žalobci v českém jazyce, přestože ze stěžovatelova podání bylo zřejmé, že českému jazyku nerozumí. Žalobce konstatoval, že výzvu k doplnění žaloby dne 23. 12. 2004 nepřevzal. Uvedené usnesení bylo zasíláno na adresu u pí D., T. 14, B. K převzetí zásilky žalobcem však nedošlo. Krajský soud měl patrně na mysli doručení uvedeného usnesení právní fikcí dle ustanovení § 46 odst. 4 o.s.ř. Základním předpokladem pro tento způsob doručení však je to, že se adresát v místě doručení zdržuje. V takovém případě je na adresátovi, aby prokázal, že se v místě, kam mu bylo doručováno, nezdržuje. Z obsahu lustra Ministerstva vnitra je zřejmé, že se od okamžiku výstupu z trestu odnětí svobody resp. od 7. 9. 2004 zdržoval v pobytovém středisku Z. u B. Od tohoto okamžiku měl Krajský soud doručovat veškeré písemnosti na výše uvedenou adresu, nikoli na adresu jinou. Vzhledem k tomu, že se na adrese T. 14, B. nezdržoval, nemohla být uvedená výzva soudu řádným způsobem doručena. Z výše uvedených důvodů navrhl stěžovatel, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla Krajskému soudu v Brně vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl, že nesdílí stěžovatelovo přesvědčení o tom, že soud neměl žalobu odmítnout. Jestliže stěžovatel nereagoval na výzvu soudu k doplnění podané žaloby, byl dán důvod k odmítnutí žaloby. Z žádného právního předpisu nelze dovozovat povinnost soudu zasílat žadateli písemnosti v jeho mateřském jazyce, když institut tlumočníka přichází v úvahu pro potřebu „jednání před soudem“ a nikoli pro potřebu písemné komunikace mezi soudem a žalobcem. K tvrzení, že se stěžovatel zdržoval v pobytovém středisku a nikoli na výše uvedené adrese, předložil žalovaný přehled stěžovatelem hlášených propustek z pobytového střediska, ze kterého je pro rozhodnou dobu zřejmé, že se žalobce zdržoval přesně na té adrese, kam mu soud usnesení obsahující výzvu zasílal.

Pro účely posouzení důvodnosti kasační stížnosti ze soudního spisu vyplývá, že žalobce v podání, kterým bylo zahájeno soudní řízení, uvedl adresu T.14, B. Usnesením ze dne 7. 12. 2004, č. j. 55 Az 248/2004 - 11, byl žalobce vyzván k doplnění podané žaloby mj. o označení rozhodnutí, které je napadáno, označení žalobních bodů, označení důkazů, které navrhuje žalobce k prokázání svých tvrzení provést a uvedení výroku soudního rozhodnutí, jehož vydání se domáhá. Usnesení bylo doručováno na adresu T. 14, B., z poštovní dodejky vyplývá, že adresát nebyl dne 3. 12. 2004 zastižen, bylo mu zanecháno uvedeného dne oznámení o uložení zásilky, druhá výzva k vyzvednutí zásilky byla učiněna dne 14. 12. 2004 a odběrní lhůta uplynula dne 20. 12. 2004, aniž by si adresát zásilku vyzvedl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítal, že žaloba, kterou Krajskému soudu v Brně podal, byla věcně projednatelná, že obsahovala alespoň jeden žalobní bod, a proto nebyl dán zákonný důvod k tomu, aby byl soudem vyzván k jejímu doplnění. Tato námitka není důvodná. Z podané žaloby vyplývá, že ji stěžovatel nekoncipoval tak, že by napadal rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu a o tom, že se na něj nevztahuje překážka vycestování, ale namísto toho znovu uvedl důvody, pro které má zato, že mu azyl měl být udělen. Takto však žalobu ve věcech správního soudnictví s úspěchem koncipovat nelze. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné

nebo nicotné. Vždy je proto třeba, aby skutkové či právní důvody byly vztahovány k závěrům žalovaného rozhodnutí, tedy to, aby jejich prostřednictvím bylo argumentováno směrem k nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Nepostačuje, aby byly tyto znovu toliko rekapitulovány, obdobně, jak to žalobce činil ve správním řízení. Je rovněž skutečností, že podaná žaloba neobsahovala označení žalobou napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a návrh výroku rozsudku dle písm. f) tohoto ustanovení. Krajský soud v Brně proto postupoval správně, pokud žalobce usnesením vyzval k doplnění chybějících náležitostí žaloby, stanovil k doplnění lhůtu a současně žalobce poučil o následcích v případě, pokud k doplnění žaloby ve stanovené lhůtě nedojde.

Stěžovatel namítal, že výzva k doplnění žaloby byla v českém jazyce, přestože již v podané žalobě uváděl, že českému jazyku nerozumí. Je však třeba konstatovat, že problematika ustanovení tlumočníka v řízení resp. otázka, zda zasílané soudní dokumenty opatřovat jejich překladem do rodného jazyka účastníka řízení či nikoli, nabývá na významu teprve tehdy, pokud tato okolnost v řízení nastane, a vyvstává otázka, zda je či není účastník řízení schopen v řízení v důsledku neznalosti jazyka reagovat. Teprve tehdy může být řešeno, zda a za jakých předpokladů tlumočníka v řízení ustanovit či nikoli. Účelem rozhodování o kasační stížnosti není poskytovat právní stanoviska k obecným otázkám, pokud jejich řešení není nezbytné pro rozhodnutí o důvodnosti podané kasační stížnosti. V souzené věci však byla situace odlišná. Pro posouzení námitky je zásadní, že usnesení, jemuž je vyčítáno, že nebylo opatřeno úředním překladem do rodného jazyka žalobce, tento účastník v průběhu řízení reálně neobdržel (to, zda bylo přípustné dovozovat účinky doručení nevyzvednutím zásilky na poště v úložní době bude posouzeno níže). Na usnesení tak nebylo reagováno, avšak nikoli proto, že by jeho obsahu žalobce nerozuměl (jak je v kasační stížnosti namítáno), ale proto že jím žalobce v dané fázi řízení fakticky nedisponoval. Již z tohoto důvodu nemůže být kasační námitka shledána důvodnou.

Stěžovatel vznesl námitky týkající se doručení usnesení obsahujícího výzvu k doplnění žaloby. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že předpokladem pro to, aby písemnost byla adresátu doručena uplynutím zákonem stanovené doby, po kterou byla zásilka uložena na poště a adresát si ji v uvedené době nevyzvedl, je skutečnost, že se adresát v místě doručení zdržuje. Pokud je však tvrzeno, že se adresát na adrese na kterou bylo doručováno nezdržuje, je třeba, aby tuto skutečnost stěžovatel v řízení prokázal. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že kasační námitka neobsahuje dostatek skutkových tvrzení, která by umožňovala závěr o důvodnosti uplatněné námitky. Stěžovatel sice uvádí, že se na adrese, na kterou bylo usnesení zasíláno, v rozhodném období nezdržoval, neuvádí však v kasační žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by tento závěr vyplýval. Bylo třeba zcela konkrétně tvrdit a prokazovat, kde se stěžovatel v rozhodném období zdržoval. Stěžovatel však toliko zcela obecně konstatuje, že i z lustra žalovaného vyplývá, že se v rozhodném období zdržoval na adrese pobytového střediska Z. u B. Ze skutečnosti, že měl mít stěžovatel v evidenci uvedenu adresu pobytového střediska, však ještě bez dalšího nevyplývá, že v pobytovém středisku skutečně pobýval. Tím spíše za situace, kdy z evidence žalovaného vyplývá, že právě v období od 23. 11. 2004 do 23. 12. 2004 měl žalobce zaznamenáno opuštění pobytového střediska na propustku a jako adresu, na které se má zdržovat, měl uvedenu adresu T. 14, B., tedy adresu, na kterou mu byla soudní písemnost doručována a kterou rovněž uvedl v podané žalobě (rovněž k vysvětlení, proč byla v podané žalobě uvedena tato adresa, když dle tvrzení žalobce se na této adrese neměl zdržovat, kasační stížnost žádné argumenty neobsahuje). Lze tedy uzavřít, že stěžovatel v řízení neprokázal, že se v době, kdy mu byla soudní písemnost doručována, v místě doručení nezdržoval, a proto ani tato kasační námitka nebyla shledána důvodnou.

V daném případě tedy nebyl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Milan Poláček; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 3x 1.000 Kč za tři úkony právní služby – převzetí a příprava věci, studium spisu a doplnění kasační stížnosti - a 3x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), c) a d), § 12 odst. 1, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 3.225,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu